

"Un president no és q

Les paraules, una vegada encastades en la conversa, tot sovint, prenen vida; i és llavors que necessiten d'un petit exercici perquè apareguen encaixades en l'abast que veritablement posseïxen. "Un president no és qui per dir segons què", aquesta és la frase de Caudeli, el conductor del *Notícies 9* de la Televisió Valenciana. La frase d'un conductor d'informatius que, com ell mateix explica, pateix pressions, pressions polítiques. O més ben dit, pateix l'acusació d'estar a l'albir de certes pressions polítiques. Però, el president no és qui per dir segons què.

—*Quan travessem un període pre-electoral, la tensió d'un informatiu de migdia deu ser més alta.*

—Puja la tensió, i tothom es posa nerviós.

—*Res més.*

—Home, res més.

—*Potser s'hi fila més prim.*

—En els informatius es fila més prim sempre. La política ho mou tot. Mireu, si hi ha el PSOE al Govern, tots els del PP diran que els informatius afavoreixen el president Lerma; però, perquè no ho puguen dir, sovint fem un tracte de favor als partits de l'oposició, més del que en justa lògica professional els correspondria, en un intent d'evitar-ne queixes. Passem la corda fluixa. I el fet és que nosaltres provem de ser francs, informar del que hi ha. A més, en un mitjà privat sempre hi ha un control més rígid de la informació que no en un mitjà públic... heu vist els informatius de Carrascal?, doncs això mateix.

—*Si hi haguera un relleu en la Generalitat, s'acostarien temps difícils, políticament, per a la llengua?*

—Avui no hi ha prou que un dirigent diga que el valencià serà o deixarà de ser. Perquè ací hi ha els mestres d'escola, que fa vint-i-cinc anys que hi treballen. Si hem arribat a tenir una Llei de Normalització és perquè la societat ho ha volgut, perquè ha pressionat fins tenir-la. I ara, no hi ha ningú que pugui ser president de la Generalitat i diga: això s'ha acabat. El president no és qui per dir segons què, no serà ningú per fer entrar en una regressió d'aquest tipus la nostra societat.

—*Hi ha encara voluntarisme?*

—Continuem en la lluita.

—*Una frase molt popular.*

—Continuem en la lluita per la llengua i per aquest país. Per això encara cal anar als recitals de Raimon. Què vols? Jo espere conèixer el moment que el valencià no siga una moda, que

Salvador Caudeli (Bellreguard, la Safor, 1952), és la veu i el rostre de les notícies de migdia a Televisió Valenciana. Durant aquests darrers cinc anys, la informació política, econòmica i cultural del país i del món ha passat per les seues mans.

no em diguen: "no, a mi hámblame en valenciano. Lo entiendo, a mi me gustaría hablarlo pero, sabes...?", que és el que més em rebenta. Però sóc escèptic.

—*Una posició molt popular també.*

—O derrotista, o pessimista. Una mica de tot.

Temudament, per dir les notícies de migdia cal l'escpticisme, la barreja adient de pedagogia i un pessic d'adoctrinament, el recel d'un mestre d'escola.

—*Vostè era un desconegut complet per als mitjans de comunicació fins que no aparegué de sobte en pantalla. D'on ve?*

—Efectivament, jo no sóc periodista. Sóc professor de llengua, amb una plaça guanyada per oposicions a Gandia.

—*És un bust que parla?*

—Sí. Haig de fer creïble allò que llegesc, i poc més. Els aspectes que retoque en la redacció són més aviat anecdòtics. La meua tasca és transmetre l'actualitat fins l'espectador. Però pense que també és important saber vendre el producte. Som els venedors.

I quan fa cinc anys que Televisió Valenciana confia en el seu rostre amable i en la seua veu vellutada, a què trau cap això? En Salvador Caudeli no ha pensat mai a ser periodista, ni s'ha afanyat a fer-ne els estudis per aconseguir plaça al canal autonòmic. És més, no li ha atret mai això del periodisme. Ni tampoc ser president.

Després de cinc anys acompanyant el dinar de les famílies valencianes, només mira de moure's amb comoditat en la seua nova condició d'home públic, no exempta de plaers, i qui afirma el contrari, assegura ell, menteix.

—*Mentider de menut?*

—Grans mentides, no. Com qualsevol.

—*Qualsevol no fa fila de poder donar un rostre versemblant a les informacions en el telenotícies més seguit del país.*

—En tot cas, no me n'he aprofitat. De fa més de vint anys, les meues amistats són les mateixes, o a penes han canviat.

—*No enyorava l'ensenyament?*

—Una mica potser... Aquesta és una ocasió que no té molta gent, i cal acceptar-la quan la trobes. Amb tot, tinc un dicteri molt clar i és que no m'hi vull perpetuar, ací, per moltes satisfaccions que m'haja pogut donar aquesta oportunitat. Que potser me'n penediré? Quan açò s'acabarà tornaré a les classes i en pau. Hauré tancat una etapa més en la meua vida.

Li per dir segons què"

RAFA GIL

Salvador Caudeli presenta el 'Notícies 9' de les dues de la vesprada:
"Jo no sóc Amadeu Fabregat, no puc contestar si la direcció ho té com a meta, però jo espere veure una Televisió Valenciana completament en valencià. Quant a mi, continuem en la lluita per la llengua i per aquest país."

En Caudeli vol treballar cada dia menys, i és tan crític com cal que ho siga un senyor de quaranta-dos anys. Després de cinc anys maquillant-se cada migdia, acarontant el llom de les paraules amb l'accent potent de la Safor; després de cinc anys al davant de les càmeres, ens adonem que han estat els cinc anys més importants en algunes d'aquelles coses que, en un cert moment, fa cinc anys, engrescaven el país.

—Aquest país és tan difícil... per un costat hi ha els catalanistes, per un altre hi ha els blavers i bé, jo pense que mai no podrem posar-nos d'acord. Després hi ha els qui no són de cap color, que són castellans i estan pel castellà. A nosaltres ens bombardegen per tots costats. Aquesta societat no és Catalunya, això ja ho sabem; davant d'això, què caldria fer? Si jo ho sabera, diria: el Racó d'Ademús que el donen a Terol, que d'Elx cap avall ho lliuren a Múrcia... Deu ser molt difícil intentar vertebrar aquest país.

—S'han acomplert algunes de les expectatives que tenia en començar a treballar a Canal 9?

—Què vol dir?

—Bé, crec que el naixement de la Televisió Valenciana va desvetllar un seguit d'il·lusions, era la recuperació de l'espai comunicacional per al país i "això"...

—Ah, ja. Hi ha moltes opinions sobre "això". Hi ha qui demanava que el Canal 9 fóra en valencià des del principi.

—Posem per cas.

—Jo era d'aquesta opinió, i ho continue sent. M'explique: al meu poble tothom parla valencià, allà es veu claríssim, però quan vius a València la realitat és una altra. Per què dic això?, perquè també crec que calia evitar un possible rebuig. Ara bé, vull que Canal 9 siga tot en valencià. Jo no sóc Amadeu Fabregat, no puc assegurar que la direcció vaja en aquesta mateixa direcció, si és la seua fita, però jo ho vull veure això. Si aconseguim una televisió en valencià, finalment, ho donaré tot per bo.

—Qui sap si no donem massa importància a això de la televisió.

—Bé, el cas és que té tant de poder com el que li atribueix la societat. Possiblement, una bona part dels defectes d'aquesta societat són fruit de la televisió. El desgavell de les audiències també hi té a veure, la tirania de les audiències.

—Creu que hi ha massa informació?

—Qui sap? Potser sí. A totes hores i en tots els llocs, i són les mateixes notícies. Potser n'hi ha en excés. Que de vegades el presentador fa de "mestre de cerimònies"? Matisos, però la informació no canvia de fa anys. **Victorià Jiménez**